

Daca strazile, pietrele si peretii ar putea sa povesteasca...

De Iudit Ricsy Cohen

Casa in care am copilarit era in Piata Coronini 2 (apoi Romana, Roosevelt), acum nu stiu cum se cheama. Casa era proprietatea unui german, dar cele 20 si ceva de apartamente erau locuite de evrei. Noi, copii pe atunci, prieteni de o viata acum, am trait majoritatea timpului in curtea care a fost comuna cu casa Kincs de pe str. Stefan cel Mare 4. Faceam partide galagioase de sotron, apoi curtea s-a transformat in bucatarii, restaurante, farmacii. In cursul anilor, aici ma intalneam cu primii cavaleri, am primit primele saruturi.

Razboiul ne-a alungat de multe ori in adapostul comun amenajat in pivnita. O familie a fost deportata in Transnistria; fiul portarului a luptat ca SS-ist, a inceput sa strige sloganuri antisemite. Cine a ridicat cuvantul impotriva lui a fost domnul Popa care era corist la Catedrala Mitropolitana. Csuli, Zsuzsi, Dina, Judith, Ricsy, Eva, Vera, Peter, Gyuri si altii ne-am risipit in lume, dar am ramas prieteni mai bine de 75 de ani.

Antreul povesteste istoria Timisoarei. In 1939 ne-am mutat din Oravita intr-o locuinta spledida in Timisoara. Locuinta avea 2 antreuri, unul din casa scarilor, alta de pe un coridor. Antreul elegant n-a functionat ca atare mult timp. Mai intai a fost recvirat de armata romana, cateva luni au locuit in el ofiteri romani. Au urmat ofiterii sovietici, mai apoi *barisnele*, domnisoarele rusoaice care au si gatit acolo.

Dupa eliberare, am gazduit voluntar refugiati din Bor. Acestia fusesera eliberati dintr-un lagar de munca, dar Ungaria inca nu se eliberase. Desigur, le ofeream

pensiune completa. In urma lor au ramas cateva scrisori de multumire si plosnitele(sub tapeta).

Niste prieteni ai parintilor au fost evacuati in strada de comandamentul sovietic de pe strada Paris, pur si simplu aruncati in strada cu mobila cu tot. Mama le-a propus imediat sa stea la noi. Au venit pentru 3 zile si au ramas 15 ani. Au venit cu servitoarea si cu o gaina care a locuit cu noi.

Povestea nu se termina aici. Parintii mei au primit permisul de emigrare, dar din cauza conflictului cu Egiptul au fost nevoiti sa ramana inca in tara, dar locuinta proaspat zugravita fusese deja repartizata altora. Acestia le-au permis sa ramana cateva zile in antreu, pana gasesc o alta solutie, astfel ca ultimii locuitori ai antreului au fost, timp de cateva zile, parintii mei.

